

STAËL-HOLSTEIN, GERMAINE DE

Napoleons dröm eller Enghiens skugga i Moskwa, af madame Stael von Holstein. Öfversättning ifrån tyskan. Stockholm 1813, hos Strinnholm och Hæggström.

Stockholm
1813 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

STAËL-HOLSTEIN, A. L. G.

Æ. A

Sv. saml.

Hist.

Fr.

(Br.)

1700-1829

S
E

STAEL-HOLSTEIN, A. LG.

EX. A.

*Lu Savel
Hess Sa
(Pse)*

1700-1829

Napoleons Drom

eller

Enghiens Skugga

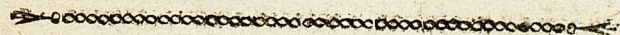
i

Moskwa,

af

Madame STAEL VON HOLSTEIN.

Öfversättning ifrån Tyskan.

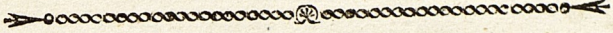

STOCKHOLM 1813,

Hos STRINNHOLM och HÆGGSTRÖM.

Napoleon var i Moskwa; för hans förstöringslystna öga uppstod skådespelet af en i lågor uppgende stad. Förnöjdare än Nero vid Roms brand, började hans panna att ljusna. Det på hans befallning från den heliga Johanniskyrkan i Kreml nedtagna korset låg för thronusurpatorns fötter, för att i Paris åter uppresas på någon minnesvård af hans gudahädande fåfånga, som han kallar sin ära. Ryskt blod hade runnit, jorden var mättad af hans slafviska bundsförvandters; antalet af fallna Fransoser var icke mindre betydande! Ruiner och lik omgäfvotigern; ingenting feltes för hans förtjusning.

Ett sådant ögonblick hade det krypande smickret uppspanat, att darrande närma sig sin afgud, som med konstladt förakt emottog det rökverk, som likväl var hans själs lystnad. Ingenting blef förglömdt, att utgjuta öfver honom det mest blandande sken af hans flygtiga storhet. Konungarne, förstarne och franska rikets marskalkar böjde sig för tyrannen. Med hånande tank-

spriddhet blickar han ned på dem och tillåter dem att under aftonmåltiden sätta sig vid yttersta ändan af det bord, der han sjelf satt. Endast det mest ofverdrifna smicker tordes afbryta den djupa tystnad, som den införda, stränga etiketten ålade vid sådana tillfällen

Verlden är underkufvad, sade den ena, — Moskwa ligger på halfva vägen ifrån Frankrike till Indien, fortfor en annan. — England kan nu gerna uppgifva allt anspråk på sina österländska besittningar, tillade en tredje — och det lyckliga ordet, som vann ett smålöje från despoten, upprepades från munn till munn med samma noggrannhet som befälen vid en slagordning.

Måltiden var till ända; de i en cirkel samlade hofherrarne aktade med ängslig åhåga på hvarje rörelse hos sin beherrskare, att de måtte kunna rätta sig derefter. Snart utbredde den mest tryckande ledsnad sina blyvingar öfver den stolta församlingen. Napoleon sjelf, oaktadt sin omättligen egenkärlek, syntes blifva ledsen vid det rökverk, man strödt för honom.

Under det han hörde sig prisas af sina slafvar som en gud, erinrade honom hans utmattade lemmar, hans sjunkande hufvud, hans hopfallande ögonlock, att han blott var en menniska. Redan funno de, endast genom honom lif egande hofmännen, huru sömnen bemäktigade sig den uppblåsta beherrskaren, då han plotsligen genom ett högljudt gaspande för denna natten förfäskedade marskalkar, förstar och konungar.

Ett yppigt läger var redan i ordning på en förgyld upphöjning; afven här hade den mäktiga fåfångans trogna följeslayerska, smickret, ledt konstnärens meisel: Segergudinnan och Fama, begge med lagerkransar i hvar sin hand, öppna med den andra ett långt förhänge af siden, hvars veck uppstiga till taket och åter falla ned ur en örns klor.

Med sorgfällighet undersökes rummet, om icke någon hemlig öppning tilläfnentys lemnar tillträde för lönnmördarens dolk. Framför dörren måste beväpnade Mammelucker hålla vakt. Napoleon sjelf gifver dem det strängaste befäl att icke släp-

pa in någon, han vare ho som helst; ännu en gång vill han i deras ögon utforska borgeren för deras förnuftslosa tillgifvenhet, lägger derpå af sig sina kläder och öfverlemnar sig bäfvande ändtligen åt sina väktares trohet.

Behofvet af hvila, hvilket äfven tyranner äro underkastade, är den ögonblicksfrid, som naturen unnar den mishandlade menskligheten; men förbrytaren förblifver i oupphörlig strid med sig sjelf. Förgäfvets längtar han efter den vederqvickande sömn, som föryngrar oskuldens öga. Utmattad kastande sig på det mjukaste lager, flyr honom förtröttnings vederqvickelse; med den första inslumringen börjar hans pina. De talrika legomän, åt hvilka han anförtro sig, förmå icke att skräma tillbaka offren för hans grymhet; utur djupet af sina grafvar stiga de opp och fångsla hans uppskrämde samvete vid åsynen af himmelens hämde-svärd, ljungande öfver hans hufvud.

Ännu genljude i vilddjurets öron den förflutna dagens upphöjelse och smicker, di han insömnade. — Han drömmer, att

lycksgudinnan sitter vid hans hufvud och kallar honom verdens slutdomare; hon bestyrker honom i den stolta tanken, att snart aftvinga Ryssland en fred, förderfligare än det krig, hvarmed han öfersvämmat detsamma.

Plötsligeu uppträder en gestalt i svepdrägt af ett lik; med vördnadsbjudande uttryck tydande på lycksgudinnan, talar han till Napoleon med högtidlig stämna de orden: "denna qvinna bedrager dig!" — Grafvens kalla rysning öfverfaller tyrannen; han tror sig se en förklädd mördare i denna skugga, ropar sina drabanter — men ingen hör honom — och — lycksgudinnan flydde bort.

"Du bemödar dig förgäfves," fortfor anden; "för dina dolkar är jag för alltid säker — känner du ditt offer?" — Vid dessa ord låter han den drägt falla, som höljde honom, och . . . hertigen af ENGHEN stod för honom; hans mördare kunde icke längre förblifva i sin villa! På den brottsliges läppar slocknade ordet; en oemotståndlig magt höll honom fången.

"Du har äntligen uttröttat den Eviges
 långmodighet, talade spöket med hotande
 stämma; din stund är kommen; himmelens
 straff begynner. Dina talrika anhängare
 bära tecknet af en evig förbannelse och
 skola som morgonens dimma försvinna för
 dina ögon; du skall söka förgäfves din rädd-
 ning i skamlig flygt. Det af din omåttliga
 rofgirighet hopade byte skall slitas dig i-
 från och det af dig, gudaskändare, röfvade
 kors åter prunka på den helige Johannes
 tempel; de trophéer, som du tänkte upp-
 föra till offer åt ditt hägmod i Frankri-
 kes hufvudstad, skola till din eviga blygd
 åter upplyfta sig ur Moskwas aska, bildade
 af den förstörande metall, som du sjelf
 förde till Ryssland. Du skall förlora ditt
 bagage, din krigskassa, dina vapen, din
 munition, allt hvad dig dyrbart är.
 Dina soldater skola blifva ett rof för den
 jemmerligaste död och visst icke begrafna i
 sina fäders jord. . . . På den mark, som
 ohelgades af deras skändlighet, skola de
 falla vid din sida, såsom vissnadt gräs,
 som skördarens lia söndrar för alltid från
 roten. — — — Likväl frukta ej för ditt e

git lif! Grafven blir tillstängd för dig —
 till dess du sjelf sett dina härskarors till-
 intetgörelse — du erfarit allt det elände,
 som du ådragit dig genom dina grymma
 gerningar. På det att din undergång äfven
 för den sednaste efterverld icke må synas
 såsom någon tillfällig orsak till alla de di-
 nas förderf, så skall du efter försynens
 villja förut blifva ett vittne till hans för-
 beredelse, att för människorna uppenbara
 sina djupa, outforskeliga rådslag. Du skall
 fördömma din tillvarelse, men till ditt
 straff behålla den så länge — till dess du
 allena står magtlös inför det hela, af
 dig skändade Europas ögon; inför de,
 genom ditt öfvermod fornedrade förstar-
 ne, inför de klagande makars och mö-
 drars ögon, som förgäfves fordra af dig
 tillbaka sina makar och barn. Det gifves
 för dig ingen ro mera! Hvarje dag bereder
 dig nya qual! Med hvarje uppstigande mor-
 gonrodnad skall ett nytt missöde förfölja
 dig och min blodiga skugga — en oskilj-
 aktig följeslagare af din sömn — skall hvar-
 je natt förehålla dig dina begångna brott
 tillika med den anbrytande dagens outblif-

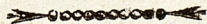
veliga straff! Jag lemnar dig — med ditt uppvaknande återfar du tillika förmågan att röra^s och tala; men, hvad du ock gör, genom ingenting skall du vara i stånd att försvaga verkningarne af min hotande spådom. Med solens första strålar skall du äfven upptäcka dragen af min hämnare." Så anden — och försvann! —

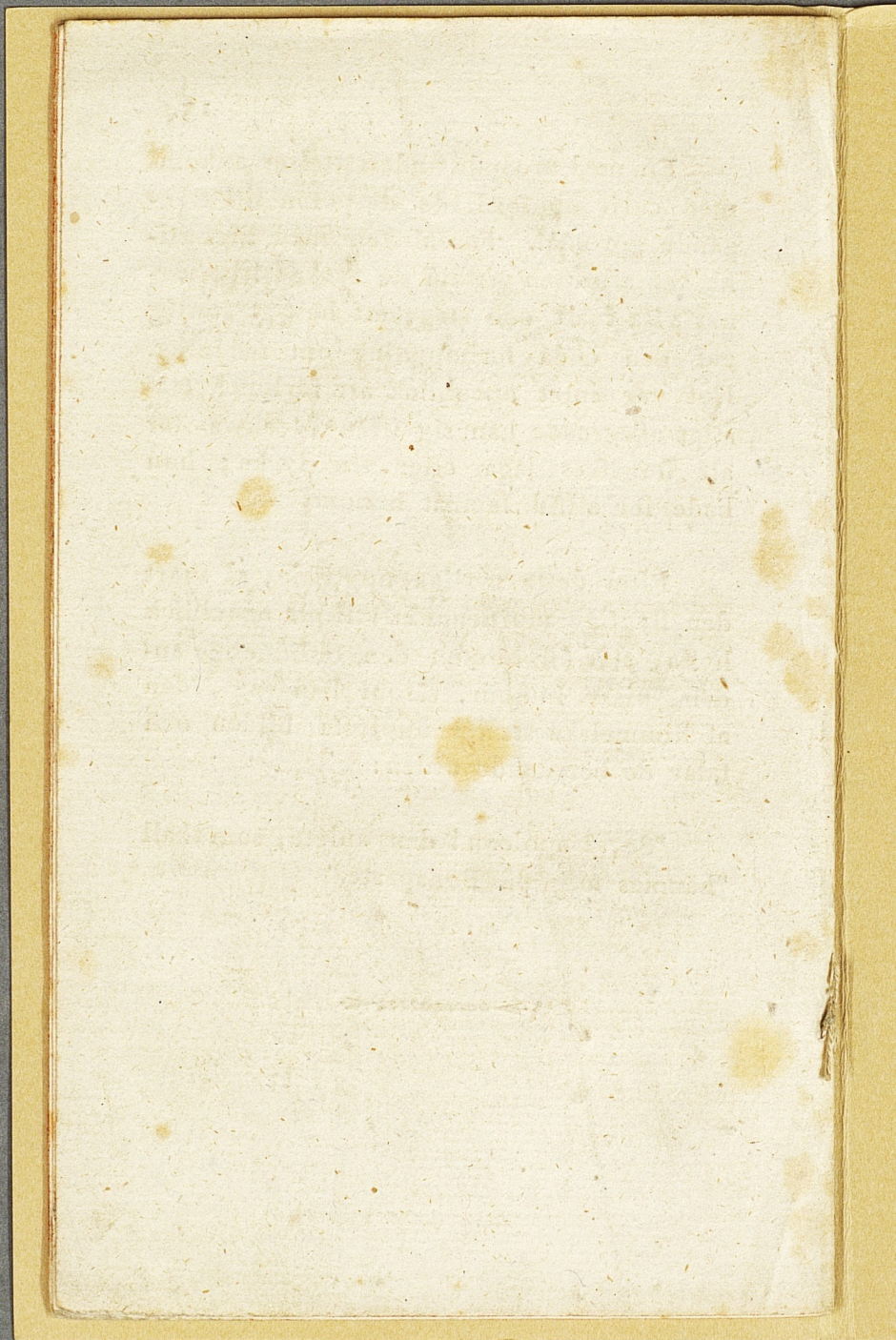
Napoleon, utom sig af raseri, söker med vildt skjutande öga ett offer för det samma — förgäfves; såsom en rasande fattar han i sängens förhänge, sliter det i stycken och ned störtar genom den häftiga skakningen örnen, som krossas på marken. Tyrannen bleknar — med blixstens hastighet slår honom betydelsen af fallet — då han får se ALEXANDER DEN FÖRSTES bildstod, aftäckt genom det nedrifna förhängets fall, och åt hvilken nu, upplysta af solens första strålar, de oskadde förblefna Segrens Gudinna och Fama tyckas räcka sina lagerkransar. Han är i begrepp att tillintetgöra föremålet för sin ursinniga hämnd; men himmelen, dygdens beskyddare, tillät icke dess skändande, icke en gång i dess afbild.

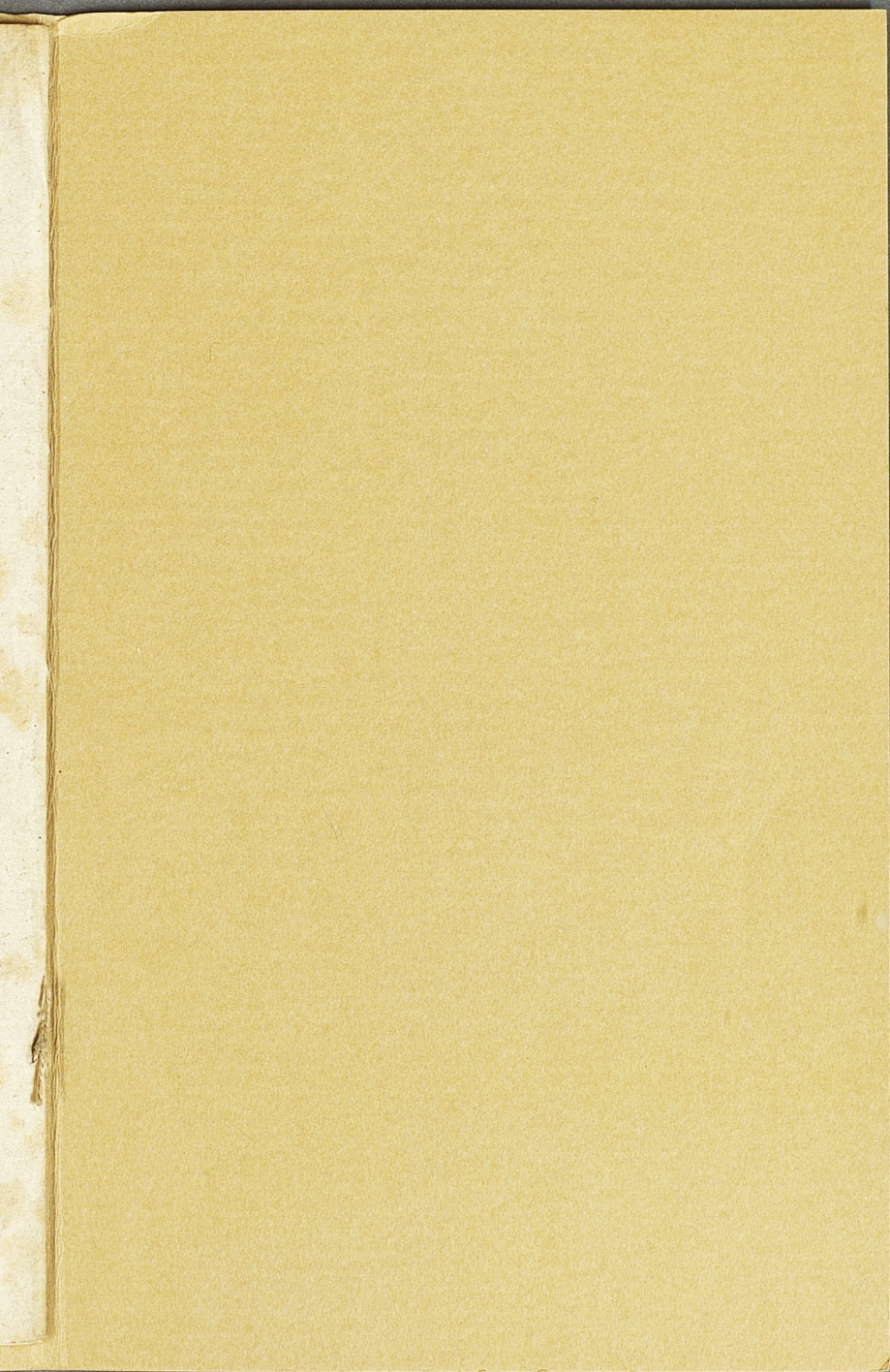
En med oroande underrättelser ankommen curir uppfordrade despoten till trängande göromål. Föreningen med Frankrike var afbruten genom de ryska fältherrarnes visa mått och steg; ett hastigt återtåg gaf den enda förhoppning om räddning. Det var intet ögonblick att förlora! Hastigt aflägsnade han sig ifrån Moskwa för att förgäfves jaga efter sin lycka; hon hade för alltid lemnat honom! —

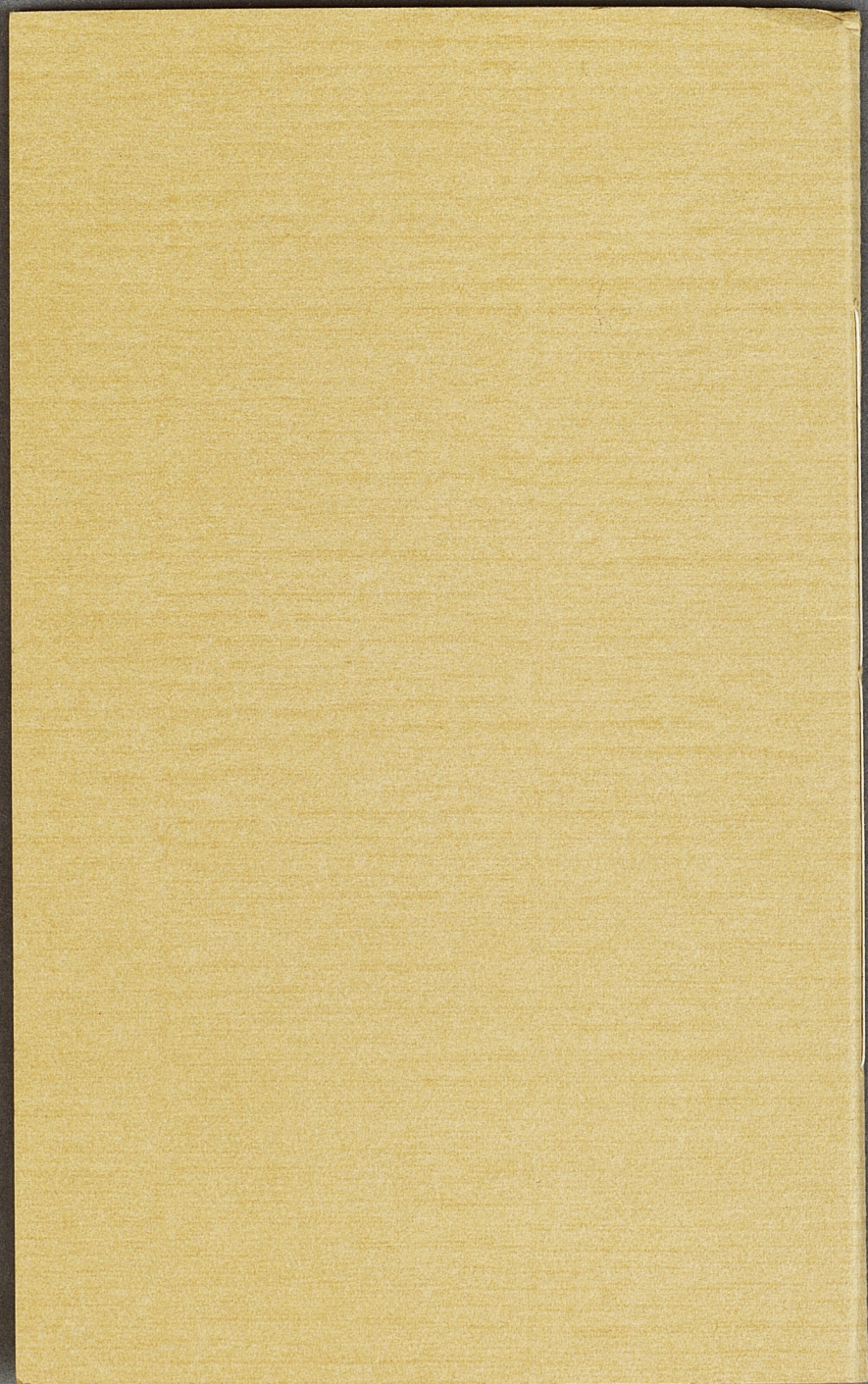
Efter detta rysliga uppträde, så snart den flygtige mordengeln vill ett ögonblick hvila, står för honom den oblidkelige anden, visar honom, såsom han sagt, den af himmelska strålar upplysta bilden och talar de betydande orden:

”Se, Napoleon! dens anlete, som skall
”hämnas mig på Bonaparte.”

www.books2ebooks.eu